

JET VAN VUUREN

Mijn man

Jet van Vuuren

Mijn man

AmbolAnthos

liefs,
Jek

Mijn man

Maarten en ik kennen elkaar dit jaar op de kop af veertig jaar. Voor mij was dat genoeg reden voor een feestje.

‘Ha, Maarten, met Mabel. Hoe gaat het?’

‘Mabel! Lang geleden, bijna een jaar, en wat een toeval; ik had het gisteren nog over je met een vriendje van me, misschien ken je hem nog; Gertjan? Zat één klas hoger dan wij, had hij jou niet een keer...’

‘Ik bel je eigenlijk om je uit te nodigen, Maarten. Samen met Bibi. En nu je toch over school begint; weet je hoe lang we al met elkaar bevriend zijn?’

Maarten telt hardop. Ik hoor hem tussendoor grinniken, hij maakt een flauwe opmerking over vriendschappen die weleens uit de hand kunnen lopen en zegt dan dat hij nergens spijt van heeft.

‘Jij wel, Mabel?’

Ik laat een stilte vallen, ik weet wat hij probeert los te peuteren. Nu niet. Later, op een ander moment.

‘Komend jaar word ik vijftig, Maarten. Ik was negen toen ik bij jou op school kwam, weet je nog ...’

‘Als de dag van gisteren, Mabel. Heus, je bent geen klap veranderd. Nog steeds dat meisje met die gouden krullen, bruine kijkers en bolle snoetje.’

Ik lach een beetje en draai intussen het achteruitkijkspiegeltje van mijn auto naar me toe. Gouden krullen zijn nu rossig geverfd, bruine kijkers liggen achter brillenglazen, bol snoetje krijgt een onderkin.

‘... weet je nog hoe je mij noemde, Maarten?’

Stilte. Ik kan Maarten bijna horen peinzen. Een zachte zucht; hij is het vergeten.

‘Maar wat leuk, Mabel: een uitnodiging! Wat had je in gedachten? Dan pak ik even de agenda erbij,’ zegt hij.

Ik hoor de rollers van een bureaustoel glijden, gegraai in een pennenbakje, papiergeritsel; Maarten heeft net als ik geen digitale agenda. Ik glimlach vertederd.

‘Dertien augustus,’ zeg ik. ‘Mijn verjaardag.’

‘Prima, ik zal het voorstellen aan Bibi, maar volgens mij hebben we niks. Vakantietijd, hè, waar gaat het feest plaatsvinden? In de stad of aan zee?’

‘Geen van beide. Het wordt een weekend in de Ardennen. Bossen.’

‘Bossen! Een weekend zelfs, toe maar, heb je ook al een huis in België?’ Een bulderende lach.

‘Nee, nee, dit heb ik gehuurd, speciaal voor ons drieën. Het wordt een wandelweekend, dat vindt Bibi toch nog steeds leuk, hoop ik?’ Ik leg een aarzeling in mijn stem.

‘O, Mabel je verrast me, dus alleen wij drieën? En wandelen, ja, dat vinden wij allebei heerlijk. We zijn afgelopen maand nog met de kinderen naar Zuid-Limburg geweest voor een wandelweekend.’

‘Wat leuk. Jouw kinderen, of die van Bibi?’

‘Enzo en Milan, twee stoere jongens. Je kent ze niet meer terug. Enzo studeert in Utrecht, Milan woont nog bij Sophie.’

Maartens kinderen dus.

‘Mooi, wanneer weet ik het zeker? Vanavond? Dan leg ik alles vast. Ook de catering, we moeten wel lekker kunnen eten en drinken, niet hoeven rijden.’

Maarten fluit tussen zijn tanden.

‘Zo, zo, kan ik hieruit opmaken dat de zaken nog steeds goed gaan?’ Maarten klinkt bewonderend.

Ik aarzel voor ik antwoord. Ik kan eerlijk zijn en zeggen dat ik een half jaar geleden mijn bedrijf failliet heb moeten verklaren, maar ik kan ook zeggen dat alles gesmeerd loopt.

‘We gaan het niet over werk hebben, oké? Ook niet tijdens dat weekend,’ zeg ik. Ik leg een vermoede toon in mijn stem alsof ik onder grote werkdruk sta.

‘Goed plan,’ beaamt Maarten.

Maar als hij dat als een uitnodiging ziet om toch over het succes van zijn laatste deals te beginnen, schraap ik mijn keel en zeg dat ik ervandoor moet.

‘Ik ben onderweg, ik sta bij een tankstation en de file trekt weer op. Hoor ik het vanavond?’

‘Ja, natuurlijk. Zo snel mogelijk. Mabel, wat ben je toch een mooi mens, ik mag blij zijn met zo’n vriendin als jij... misschien, als we toen...’ Maarten zucht.

‘Vanavond dan,’ zeg ik. Ik zeg snel gedag en verbreek de verbinding.

Ik werp een blik door het open zijraampje en kijk om me heen naar de hoge naaldbomen en het donkere water dat zich beneden mij als een zwart lint door het heuvelachtige bosgebied slingert.

De lucht hierboven is ijl, er is geen wind en geen geluid, alles is doodstil. Pas als ik de motor van de auto start, fladdert er een roofvogel uit een van de boomtoppen. Ik sluit het zijraampje en adem ontspannen uit. Hier moet het gebeuren.

Aan het eind van de avond ben ik terug in Amstelveen. Ik parkeer mijn auto in de parkeergarage van het appartementencomplex en groet een van de medebewoners die net wegrijdt. Het complex is niet groot, een groot aantal bewoners kent elkaar.

Mijn appartement ligt op de negende etage onder het penthouse. Iedereen die hier voor het eerst binnenkomt is onder de indruk van het fabuleuze uitzicht. Ik kocht het indertijd vanwege de grote raampartijen. Links kijk ik uit op het Amsterdamse bos, rechts stroomt de Amstel en schuin voor me ligt de Zuidas.

Waar Maarten werkt.

Zodra ik de lift uit ben en de voordeur achter me in het slot hoor vallen, loop ik door naar mijn slaapkamer. Ik trek mijn modderige kleren uit en draai vast de kraan van het bad open. Als ik mijn wandelsokken heb uitgetrokken zie ik dat mijn enkel behoorlijk is opgezet.

Dat het al weken geregend had in de Ardennen, realiseerde ik me pas toen ik daar gisteren bij het hotel aankwam. Ik had geluk, zei het meisje achter de balie, er was voor vandaag mooi weer voorspeld.

Ze kreeg voor een deel gelijk. De wandelroute die ik wilde uitproberen verliep weliswaar droog, de meeste paden waren zo glibberig glad van de vele regenval, dat ik met moeite grip kon krijgen op de zompige bodem. Tot twee keer toe gleed ik uit en bezeerde daarbij mijn knie en enkel. Bovendien werd tijdens de afdaling naar het hotel het pad ineens zo stijl, dat ik me moest vastgrijpen aan de naastgelegen begroeiing om niet zonder omvallen beneden te komen.

Enmaal aangekomen bij het hotel was de huid tot bloedens toe van mijn kootjes geschuurd en zag ik eruit alsof ik dagenlang in een modderbad had gelegen.

Volgens hetzelfde meisje achter de balie waar ik bij uitcheckte, was het voorjaar nog nooit zo nat geweest. Ze hoopte op een mooie zomer, anders zouden er niet veel wandelaars komen dit jaar.

Ik weet nog dat ik toen even moest glimlachen. Onwillekeurig flitste het door me heen dat het mij niet stil genoeg kon zijn om mijn plan uit te voeren.

Ik sta net met één been in het bad als ik mijn telefoon hoor zoemen in de slaapkamer. De enige waarvan ik verwacht dat hij mij op dit moment kan bellen, is Maarten. Mijn eerste impuls om weer uit bad te stappen lukt niet, iets weerhoudt me daarvan. Niet te gretig, zegt mijn innerlijke stem.

Maarten is gewend dat vrouwen hém willen, het wordt tijd dat

Maarten inziet hoe dom hij is geweest om mij daar indertijd niet onder te rekenen. Een onenightstand noemde hij ons korte avontuur. Niet iets om serieus te nemen.

Ik zet mijn andere been ook in het bad, en terwijl ik me hurk naar het sop en mijn beurse lijf langzaam in het hete water laat zakken, voel ik een aangename rust over me komen.

Ontspannen adem ik in en uit. Ik sluit mijn ogen en laat mijn handen over de rondingen van mijn lichaam glijden. Over mijn borsten, langs mijn buikje, mijn heupen en billen.

Alles voelt heel vrouwelijk.

Maarten zei dat hij het vergeten was, vergeten hoe hij me vroeger noemde.

‘Een van de jongens,’ noemde hij me.

Ik ben het nooit vergeten.

#

Wat later, het is al ver na middernacht als ik op de bank nog wat lig na te soezen van het bad, komt er een appje binnen van Maarten.

‘WANDELWEEKEND IS OKÉ, BIBI VERHEUGT ZICH EROP! XXX’

Ik heb eerder op de avond niet gereageerd op zijn telefoontje en ik besluit ook nu niet meteen te reageren op deze app. Ik leg de telefoon naast mijn opgetrokken benen, nip van mijn glas wijn en zap verveeld naar een Netflixserie.

Vanaf de dag dat ik mijn winkels gedwongen moest sluiten, zijn de nachten nog nooit zo lang geweest. Ik heb inmiddels zoveel series bekeken, dat ik uit noodzaak vorige week maar eens aan een boek ben begonnen. Maar bij lezen moet je je aandacht houden, films geven een latente verpozing, zonder te ervaren wat je ziet kun je toch blijven kijken.

Mijn therapeut vond dat ik even pas op de plaats moest maken. Bovendien heb ik nog genoeg geld op de bank staan om het een jaartje kalm aan te doen. Deze apathie zal niet lang duren. Ik ken mezelf, ik ben ondernemend genoeg om weer aan iets nieuws te beginnen, maar toch... Met die vijftigste verjaardag voor de deur voelde dat ineens allemaal wat minder. Ik voelde me somber en miste voor het eerst een vaste partner in mijn leven. Een geliefde, iemand die ik in gezelschap zou kunnen voorstellen als: *mijn man*.

Zolang ik me kan herinneren heb ik altijd succes gehad. Op mijn sloffen gleeed ik door de middelbareschooltijd. Ik studeerde cum laude af als bioloog, settelde me een tijdje in het oerwoud van Cambodja om bomen te redden, gidste op een boot rond Antarctica en droeg mijn steentje bij aan een irrigatieproject in het Midden-Oosten.

Zonder al te veel obstakels verliep mijn leven zoals ik dat wilde.

Totdat ik op een keer na een vermoeiende reis ziek thuiskwam en ontdekte dat al mijn oud-studiegenoten inmiddels getrouwd waren en een gezin hadden.

Dat was tien jaar geleden. Toen stond ik op de drempel voor mijn veertigste verjaardag en besepte ik dat het stichten van een gezin aan mij was voorbijgegaan.

Het was in dezelfde periode dat ik mijn startup begon in duurzame herenkleding. Geen fast fashion, maar eerlijke kleding die onder de juiste arbeidsomstandigheden werd geproduceerd.

Ik bracht een organische jeans op de markt en verkocht uitsluitend overhemden van biologische katoen, bamboe of hennep. Mijn bedrijf dat ik ‘*goed voor mannen*’ doopte, werd een groot succes. Ik opende winkels in het hartje van Amsterdam en deed dat ook in London en Parijs. Opnieuw reisde ik voor mijn werk rond de wereld. Ditmaal om plantages, stoffen en verffabrieken te bezoeken.

Alles liep naar mijn gevoel zo gesmeerd, dat ik niet zag dat er dingen misgingen. Ik liet me financieel verkeerd voorlichten en deed daardoor stomme beleggingen. Ik kreeg te maken met fraude van leveranciers en een afnemende vraag naar mijn producten. Binnen korte tijd veranderde de winst in verlies en moest ik noodgedwongen mijn winkels in London en Parijs sluiten. Dit jaar volgde Amsterdam. De huur werd te hoog en het personeel kon niet meer betaald worden.

Afgelopen maand heb ik alle schulden afgelost en ben ik weer vrij om nieuwe plannen uit te broeden. Maar juist die vrijheid speelt me nu parten. Nog nooit heb ik me zo leeg en moe gevoeld als nu.

Eergisteren besloot ik dat het zo niet langer ging. Iemand met mijn energie heeft altijd nieuwe impulsen nodig, en gek genoeg moest ik daarbij alweer denken aan het gemis van een vaste partner waarmee ik dat ging delen. Toen kwam ik op het idee om Maarten en Bibi te verrassen op een wandelweekend in de Ardennen.

#

‘Hi Mabel, ik hoorde van Maarten dat je iets in de Ardennen hebt geboekt, wat supertof zeg.’

Als ik zie dat Bibi belt, leg ik mijn telefoon op het kookeiland, druk op de luidspreker en zet de espressomachine aan.

‘Mabel?! Ben je er nog?’

‘O, ja, sorry Bib, ik neem even koffie. Ik heb een zware nacht achter de rug.’ Ik zucht vermoeid en gichel een beetje zodat Bibi

meteen een idee krijgt om wat voor soort nacht het ging.

‘Was ie lekker?’ vraagt ze. Ze giechelt ook, alsof we goeie vriendinnen zijn.

‘Hm, gaat wel, vast niet zo lekker als die van jou,’ antwoord ik.

Meteen krijg ik spijt. Als er een lange stilte valt aan de andere kant van de lijn, zegt dat genoeg. Ik moet oppassen en niet roekeloos worden als het om Maarten gaat. Ik ken Bibi, ze is me nog steeds dankbaar dat ik haar aan Maarten heb gekoppeld, maar onder die dankbaarheid gaat ook een bezitterige echtgenote schuil. ‘Kom niet aan mijn man’, staat er in koeienletters in dat wolkje boven haar hoofd.

‘Ik vind het fijn om jullie te trakteren, het was een hectisch jaar voor me. Dit wordt de eerste korte vakantie. En met wie kan ik die nou beter doorbrengen dan met jou en Maarten?’

Een deel hiervan klopt. Hectisch jaar, eerste korte vakantie, maar de rest...

‘Je bent een schat,’ zegt Bibi. Ik hoor aan haar stem dat ze het meent. Ze weet weer dat ik haar man nooit zal afpakken en dat Maarten en ik gewoon vrienden zijn.

‘Als vrouw kun je nooit alleen maar bevriend zijn met een man,’ zei Maarten ooit. ‘Mannen willen altijd seks.’ Ik wilde bewijzen dat het niet zo was.

‘Ik kan zo’n uitstapje momenteel goed gebruiken,’ vervolgt Bibi. ‘Heeft Maarten al verteld dat ik zonder werk zit? Op onze leeftijd wordt het steeds moeilijker iets nieuws te vinden. Ik zou toch het liefste weer het werk willen doen zoals toen bij jou, websites bouwen vind ik echt het leukste wat er is. Maar tegenwoordig met al die nieuwe technologie... je loopt al snel achter. Hoe gaat het eigenlijk met de winkels?’

‘Het huis ligt middenin in het bos, ik heb gisteren de wandelroutes uitgeprobeerd,’ zeg ik om de vraag te ontwijken. ‘O, Bib, ik denk dat je het geweldig gaat vinden,’ zeg ik. ‘Je hebt toch geen hoogtevrees hoop ik?’

Bibi lacht. ‘Ik niet, Maarten wel, wist je dat niet?’

Ik antwoord ontkennend.

De leugen wint me op, ik wist als kind al dat Maarten liever niet in bomen klom, torenflats ontweek en alles waar maar een soort van afgrond bij kwam kijken wist te vermijden.

Maar dat weet Bibi niet.

‘Ja, het wordt vast heel leuk,’ verzucht ze. ‘We waren laatst nog met Maartens kinderen naar Zuid-Limburg, maar dan komen we niet echt aan een gesprek toe. Alle aandacht gaat dan naar zijn jongens; ik

blijf toch de nieuwe moeder in hun leven die nooit zal kunnen tippen aan Sophie... ze...'

Ik hoor Bibi snuiven. Huilt ze? Ze schraapt haar keel. Ik wacht bewust even voordat ik reageer.

Bibi is sneller. '... wat vind jij eigenlijk van zijn ex?' vraagt ze. Ze heeft een kikker in haar keel.

'Sophie?' zeg ik, en ik zie een tien jaar jongere, langbenige, blonde, bloedmooie vrouw met een stralende lach voor me. De vrouw die Maarten ooit aan mij voorstelde als zijn grote liefde, maar die geen blijvertje bleek te zijn.

'Bibi, bij jou vergeleken verbleekt Sophie. Iedere vrouw trouwens.'

Bibi lacht besmuikt. Dit keer wéét ze dat ik lieg. Maar ze neemt het me niet kwalijk, integendeel, ze bedankt me uitvoerig en zegt nogmaals dat ze zin heeft in ons weekend.

'Tot dan,' zegt ze, en zonder op mijn antwoord te wachten, verbreekt ze de verbinding.

Ik staar naar de telefoon op het kookeiland, luisterend naar de ingesprektoon nip ik van mijn koffie en kom langzaam in beweging.

Arme Bibi, ze moest een weten.

#

Na een periode van langdurige regen breekt begin augustus eindelijk de langverwachte zon door. Het weerbericht spreekt zelfs van een tropisch weekend.

Ik heb net mijn weekendtas opengeritst en op bed gelegd om mijn spullen in te pakken, als Maarten belt.

'Zeg, Mabel, het lijkt me met de weersvoorspellingen handig als we met mijn auto gaan. Is dat oké?'

Maartens nieuwste speeltje is een hardtop cabrio van een Italiaans merk, zwart, snel, glad, en qua prijs even kostbaar als mijn appartement. Maarten is geen man voor een duurzame, zuinige auto. Maarten is iemand die het heeft over een wagen; en dat kun je van mijn Toyota niet zeggen.

We spreken een tijd af dat hij me oppikt en hij vraagt wat voor verjaardagwensen ik heb. Ik laat even een stilte vallen en maak dan een steunend geluid van iemand die alles al heeft en heel hard moet nadenken wat daaraan ontbreekt.

Maarten begint te lachen.

'Ik dacht dat jij anders was,' zegt hij. 'Maar als ik je zo hoor, begin je al aardig op mijn prinsesje te lijken. Voor Bibi alleen het allerbeste. Designmeubelen, designkleding, en een designman in haar design

bed...’ hij lacht nog harder. ‘Als ik dat geweten had toen jij haar met mij liet daten; fuck! Bakken met geld ben ik kwijt aan de liefde.’

‘Hm, volgens mij kun jij je dat heel goed veroorloven,’ zeg ik. ‘En wees blij dat je tenminste over een liefde kunt spreken.’

Maarten wordt stil. Ik hoor hem zuchten en terwijl ik een setje sexy ondergoed uit de kast haal en in mijn tas werp, spits ik mijn oren; wil hij nog iets kwijt over Bibi? Iets wat ik nog niet weet?

‘Je bent toch nog wel happy?’ zeg ik met vertwijfeling in mijn stem.

‘Tuurlijk, mij hoor je niet klagen, al helemaal niet vlak voor zo’n mooi weekend dat me te wachten staat met jou.’

‘Met mij?’

Geen antwoord.

‘Maarten, wat wil je zeggen?’

‘Ik... niets, schat. Ik ben gewoon toe aan een verzetje, hard gewerkt, veel van huis – daar weet jij alles van – en dan gaat het vrouwtje vaak moeilijk doen. Dan gaat ze extra poetsen.’

‘Poetsen?’ Ik schiet in de lach. ‘Wat...?’

‘Bibi lijdt aan smetvrees. Zo, dan weet je het vast,’ Maarten klinkt ineens heel ernstig. ‘Als ze straks in dat vakantiehuis dat jij gehuurd hebt met een plumeau en spuitbussen in de weer gaat, dan heb ik je gewaarschuwd. Pas na een paar dagen, als ze het huis helemaal eigen heeft gemaakt en het naar ons ruikt, wordt het vanzelf minder.’

‘Hè? Wat? Na een paar dagen?! Maar...’

‘Ik weet het, zover mag het niet komen,’ moppert Maarten. ‘Ze slikt pilletjes om het onder controle te houden. Ik zal erop letten dat ze die ook inneemt, maar luister: doe alsof je het niet weet. Negeer het. Trouwens, jij kent haar langer. Had ze er vroeger ook last van?’

Ik graaf in mijn geheugen maar kan me niet herinneren dat ik Bibi op ons kantoor ooit het toetsenbord of de muis heb zien reinigen.

‘Nee, sorry. Ik wist het niet, het spijt me... ik...’ Ik wil zeggen dat het me spijt dat ik ze gekoppeld heb, maar dat zou te gemakkelijk zijn. Ik moet me inhouden om niet te gaan juichen. Wie had dat kunnen vermoeden, in Maartens huwelijk zitten barstjes. Hoera!

Ik leg een bezorgde toon in mijn stem en zeg dat ik het heel rot voor hem vind.

‘Misschien is het tijdelijk,’ zeg ik, en ik hoor mezelf op therapeutische toon verder gaan. ‘Het heeft vaak met een schreeuw om aandacht te maken, je zegt het zelf. Jij hebt hard gewerkt, veel van huis, was Bibi nou haar baan kwijt? Misschien...’

‘Het komt goed Mabel, dank je. Misschien had ik het beter niet kunnen vertellen, valt het straks allemaal hartstikke mee en merk je er

niks van. Bovendien; ik wil dit weekend écht heel graag. We vieren jouw verjaardag en ons lustrum, dat laten we niet verpesten door Bibi. Zo! En weet je dan nu wat je voor je verjaardag wilt hebben?"

Ik frommel nadenkend aan het setje ondergoed dat op de bodem ligt van mijn tas. Mijn vingers glijden langs de zachte stof, ik lik langs mijn lippen.

'Jou,' fluister ik. 'Ik wil jou.'

'Wat zeg je Mabel? Ik versta je niet.'

'Tot morgen, Maarten, tien uur?'

'Tien uur.'

#

Als een grommende grizzlybeer staat de volgende ochtend klokslag tien uur Maartens Maserati voor mijn deur. Bibi opent lachend haar portier als ze mijn verbaasde, ietwat afkeurende blik voor dit soort auto ziet, en stapt op haar hooggehakte sandaaltjes op me af.

Ze draagt een mouwloos oranje zomerjurkje met een felrood vestje erop. Kleuren waarvan je verwacht dat ze bij elkaar zouden vloeien maar die Bibi met haar amandelkleurige huid juist flateren. Om haar donkerblonde haar ligt een sjaal van Hermès, ze heeft hem omgeknoopt zoals Grace Kelly dat deed in films uit de jaren vijftig, met een strikje in haar nek en een grote zonnebril op haar neus.

Ze geeft me drie luchtkussen met haar rood gestifte lippen en laat de zonnebril tot op het puntje van haar neus glijden.

'Mabel, wat zie je er goed uit!' roept ze.

Ik zie de ogen van Bibi boven haar zonnebril langs mijn lichaam glijden en voel me verbleken in mijn jeans, streepjesshirt en sneakers.

Niet doen, niet aan toegeven. Jij bent een ander type vrouw.

'Dank je, jij ook Bib; is dat je cabriolook?!' Ik forceer een lachje en kijk ondertussen naar Maarten die ons wenkt om op te schieten. Zijn auto neemt praktisch de hele rijweg in beslag, het is niets voor Maarten om keurig in een van de parkeervakken te gaan staan.

Haastig leg ik mijn tas in de kofferbak, stap langs Bibi in de auto en neem plaats op de smalle achterbank waar nog meer bagage van Maarten en Bibi ligt.

Terwijl ik me insnoer in mijn veiligheidsriem, scheurt Maarten als Batman de straat uit. Vanonder zijn honkbalpetje zie ik hem in de achteruitkijkspiegel tevreden naar me grijnzen. Ik doe alsof ik het niet zie en trek de sweater die om mijn schouders hing over mijn hoofd. Als de wind door mijn haren blaast, leun ik ontspannen achterover.

Pas als we voorbij Den Bosch zijn en Maarten een parkeerplaats oprijdt, kunnen we even met elkaar praten. Ik veeg door mijn verwaaide haar. Bibi vraagt of ik een zonnehoedje van haar wil lenen en of het niet te fris is achterin.

‘Heb je het adres voor me?’ onderbreekt Maarten haar, en richt zich zonder zich om te draaien tot mij.

Ik open mijn tas, pak mijn telefoon en noem het adres van het vakantiehuis. Maarten tikt de gegevens in op zijn navigatiesysteem, zoekt even in en roept dan uit dat het daar heel groen is. Ik geef een kort knikje en bedank Bibi voor het aanbod van het hoedje.

‘Hoeft niet, mijn haar is sowieso een warboel,’ zeg ik, en schud mijn krullen los. Ik weet dat ik in ieder geval mooi haar heb, niet van die dunne piekjes zoals Bibi. Maar dát is dan ook het enige verschil met haar.

Zij is tenger, ik ben stevig. Zij is klein, ik twee koppen groter, brildragend en zeker niet meisjesachtig. Een imago dat Bibi hardnekkig probeert vol te houden.

Inmiddels is zij de vijftig al gepasseerd. Ze mag dan slank zijn, als ze niet oppast wordt ze mager, verdwijnt haar kont en hangen haar borsten tot op haar tenen. Misschien dat Maarten daar nog mee zou kunnen leven, tenslotte krijgt hij ook een buikje en wordt zijn donkerbruine haar langzaam grijs, maar dat Bibi lijdt aan een tic; dát zou hem weleens kunnen opbreken.

Maarten is geen man voor gezeur. In de financiële wereld waarin hij werkt gaat het om vaart, daadkracht en snelle beslissingen.

Ik kijk naar zijn sterke rug in het zwartleren jasje en de donzige nekhaartjes die boven de kraag van zijn polo uitkomen. Ik richt mijn blik op zijn huid waarvan ik de geur zo goed ken en buig me iets naar voren om met hem mee te kijken naar de route. Ik pak de hoofdsteun beet van zijn stoel en raak dan per ongeluk expres zijn ongeschoren wang aan.

Het voelt alsof ik onder stroom sta.

Maarten lijkt het niet te merken. Als een piloot staart hij naar zijn dashboard, drukt op knopjes, checkt zijn buitenspiegels en legt dan zijn hand om de contactsleutel. Voordat hij de auto start vangt hij mijn blik in de achteruitkijkspiegel.

Staalblauwe ogen boren zich in de mijne en stralen zo’n diep verlangen uit, dat mijn hartslag versnelt en ik spontaan begin te blozen. Verbeeld ik het me of wijst alles erop dat Maarten aan hetzelfde denkt als ik? Seks!

Dat wordt nog bevestigd als hij in de volgende seconde zijn zonnebril voor zijn ogen schuift en met een verbeterde trek om zijn

mond opzij kijkt naar Bibi die iets zegt wat ik niet kan verstaan omdat Maarten op datzelfde moment de auto start.

Met een woest gebaar trekt hij zijn jasje uit en werpt het achteloos naast mij op de bagage. Zijn houding zegt mij genoeg. Zeker als ik Bibi verschrikt achteruit zie deinzen in haar stoel.

Ik weet het zeker, Maarten is klaar met haar.

Maarten wil mij.

#

We passeren Luik en rijden door in zuidelijke richting. De hele route wordt er geen woord meer gewisseld en geniet ik des te meer van de fraaie omgeving.

Alles zit mee. De zon staat inmiddels hoog aan de hemel, en als Maarten niet zo stevig zou doorrijden, werden we levend geroosterd in zijn cabrio.

Ik heb spijt dat ik dat hoedje van Bibi heb geweigerd, maar geef geen kik.

Volgens de route op mijn telefoon zijn we over een halfuur op de plaats van bestemming. Het gevoel van opwindning dat me vanaf de parkeerplaats in bezit heeft genomen, neemt toe. Ik sluit mijn ogen, leg mijn hoofd tegen de hoofdsteen en fantaseer over de terugtocht na dit weekend.

Ik zit voorin naast Maarten en heb Bibi's plek ingenomen. Maartens hand glijdt onder mijn rok. Ik draag geen slipje. Mijn benen vallen losjes uit elkaar en terwijl de vingertoppen van Maarten zachtjes, maar doeltreffend, mijn huid beroeren...

'Mabel!'

Ik schrik op.

Bibi heeft zich naar me toe gedraaid en wijst op een stenen brug die we naderen. Aan beide zijden van de brug liggen fraaie, middeleeuwse huizen en een kerk.

'Zullen we hier even koffiedrinken, of wil je meteen door?' vraagt Bibi.

Ik kijk op mijn telefoon en als ik zie dat we in Durbuy zijn, haal ik vertwijfeld mijn schouders op.

'Wat wil Maarten?' vraag ik.

Maarten zwijgt. Hij richt zijn blik recht vooruit op de smalle brug. Bibi buigt zich naar hem toe, en terwijl ze hem aanmoedigt en zegt dat hij het goed doet, legt ze haar hand op zijn gespierde onderarm. Een steek van jaloezie schiet door me heen.

Vanaf de brug rijden we een parkeerplaats op. Nog voordat we

stilstaan schuift het dak op de auto en blaast de koude wind van de airco over mijn hoofd. Ik huiver en voel me ineens buitengesloten, Maarten en Bibi hebben een onderonsje dat ik niet kan volgen. De intimiteit waarmee dat gepaard gaat, roept nog meer afkeer bij me op.

‘Oké, jongens, wat een goed idee om hier even te stoppen en de benen te strekken,’ zeg ik luid en probeer luchtig te klinken. Maar mijn stem trilt, ik sta op springen.

Bibi en Maarten stappen vrijwel tegelijkertijd uit, ik krom mijn rug en forceer nog meer enthousiasme als ik buiten de auto sta en om me heen kijk.

‘Wat een geweldige plek! O, ik vind het nu al leuk,’ roep ik uit.

Bibi glimlacht, Maarten geeft me spontaan een kus op mijn wang. Mijn hart slaat over. Vriendschappelijk gearmd vervolgen we onze weg.

Niet veel later zitten we op een bomvol terras dat uitkijkt over de Ourthe. Ik prik een stuk taart aan mijn vorkje en voel me langzaam ontspannen. Te meer omdat Maarten tegenover me is gaan zitten en ineens samenzweerderig naar me seint. Als ik zijn blik volg zie ik Bibi zeer punctueel met haar servet het bestek oppoetsen. Ze praat ondertussen honderduit over haar kinderen, over sollicitaties die ze heeft lopen en wat ze met het huis van plan is te doen. Een ander interieur, een nieuwe keuken...

‘Jullie weten dat ik hoogtevrees heb,’ onderbreekt Maarten haar op botte toon. ‘Maar zo’n kano tochtje over het water lijkt me geen straf.’ Hij wijst op de rivier waarop bootjes voorbijglijden. ‘Heb je voor morgen al wandelplannen gemaakt, Mabel? Mag ik me daar dan heel asociaal aan onttrekken?’

Breedlachend en met spot in zijn ogen kijkt Maarten me aan. In die blik herken ik weer mijn oude jeugdviend met wie ik vroeger avondenlang kon doorzakken in de kroeg, bierdrinkend, dronken worden en dan achterop zijn bagagedrager slingerend door het drukke verkeer van Amsterdam thuishkomen. Op zijn kamer of op die van mij, maar altijd heel braaf naast elkaar in slaap vallen op een matrasje voor het bed.

We waren vriendjes, geen *lovers*.

Slechts één keer ging het mis en deden we het; bedreven we de liefde. Niet lang daarna leerde Maarten Sophie kennen en veranderde alles.

‘Dat kijkt me geen probleem, hè, Mabel? Laat mijn man maar lekker in een bootje peddelen, wij redden ons daar wel op die bergtoppen.’ Bibi legt lachend een hand op Maartens been en neemt

dan eindelijk een hap van haar taartje. Ze kauwt overdreven lang op de substantie en geniet hoorbaar van de smaak.

In stilte en met afkeer kijk ik van haar mond naar de hand op Maartens been en voel het ongemak van Maarten afstralen.

‘Nou en of, Bibi, laat jouw man maar lekker beneden in zijn kano pedellen,’ zeg ik. Het sarcasme in mijn stem kan ik niet langer onderdrukken. ‘Kunnen wij vrouwen eindelijk weer eens ouderwets over hem roddelen.’

Bibi lacht beminnelijk. Ze is niet gevoelig voor sarcasme, integendeel, haar aandacht verplaatst zich nu van Maartens been naar mij, ze geeft me een zusterlijke knipoog.

Ik voel mijn maag omhoogkomen en terwijl ik de gal wegslik, adem ik beverig uit.

Ik vloek inwendig.

Háár man, haha, nog wel.

#

Het vakantiehuis ligt tegen een rotsachtige heuvel en wordt omringd door hoge naaldbomen. Het is een houten huis met een waranda en het heeft openslaande tuindeuren.

De ramen zijn afgesloten met luiken, daardoor is het binnen aangenaam koel. In het zitgedeelte is een openhaard waarvan het rookgat zwartgeblakerd is. De keuken die grenst aan de eethoek bestaat uit een langgerekt aanrecht en heeft aluminiumkasten. Op een van de wanden in de keuken hangt een reeks ouderwetse tegeltjes met spreekwoorden erop. De eigenaar van het vakantiehuis is een Nederlander, ik verdenk hem ervan dat hij deze tegeltjeswijsheden uit nostalgie heeft opgehangen.

Nadat ik de luiken aan de schaduwkant van het huis heb geopend en Maarten alle bagage heeft binnengezet – in tegenstelling tot mijn ene weekendtas hebben Bibi en Maarten voor twee weken vakantie gepakt – zie ik vanuit mijn ooghoek Bibi met een boodschappentas naar de keuken lopen.

‘Hé, Bib, je hebt toch hopelijk geen eten meegenomen?’ roep ik wijzend op de koelkast. Ik open de deur om te laten zien dat die volgens afspraak tot de nok toe gevuld is.

Bibi reageert niet. Zwijgend zet ze haar tas op het aanrecht en kijkt om zich heen.

Hoewel alles er spic&span uitziet en het lijkt alsof nooit iemand gebruik gemaakt heeft van de keuken, opent Bibi het gootstenekasje en werpt er een vluchtige blik in.

Peinzend volg ik haar bewegingen als ze de flessen met schoonmaakmiddel keurt. Ze schudt haar hoofd en zegt dat ze niet anders verwacht had. Ik frons mijn voorhoofd, niet-begrijpend kijk ik haar aan. Ze antwoordt met een scheef lachje. Haastig haalt ze een paar plastic handschoenen uit de boodschappentas en nadat ze die heeft aangetrokken volgen er een vaatdoekje en een Dettol-spuitbus. Daarop neemt ze alles millimeter voor millimeter zorgvuldig af.

Ik open mijn mond, maar sluit die meteen weer als Maarten op ons afloopt. Bibi negerend vraagt hij waar de slaapkamers zijn.

‘Boven,’ wijs ik op de wenteltrap die tussen de keuken en het zitgedeelte inzit.

‘Help je me even?’ vraagt Maarten. Hij wijst met zijn hoofd naar de bagage.

‘Eh..., ja, ja, natuurlijk,’ antwoord ik weifelend. Ik werpt een ongemakkelijke blik op Bibi, maar zij knikt me bemoedigend toe en zegt dat ze zo ook boven komt.

‘Dan doe ik meteen de badkamer even,’ zegt ze, terwijl ze haar vaatdoekje met een verhit gezicht omhooghoudt.

Gelaten pak ik mijn weekentas op en loop achter Maarten aan de trap op. We zijn nog maar net boven of Maarten zet zijn spullen op de grond en stapt op me af. Hij legt zijn vinger voor zijn mond en trekt me een van de slaapkamers binnen.

Ik protesteer lacherig als mijn tas door de onverwachte beweging op de grond valt, maar laat me met gemak meevoeren. Die laat er geen gras over groeien, gaat het door me heen, als Maarten de deur van de slaapkamer bijna geruisloos achter zich dichtdoet en hij er met zijn hele gewicht tegenaan leunt.

In de kamer is het schemerig en bedompt, de overgordijnen zijn gesloten. Op een armlengte staan we van elkaar verwijderd. Maartens lippen krullen in dat spottende lachje wat ik zo goed van hem ken. Ik voel de spanning die tussen ons inhangt met de seconde toenemen en weet me geen raad.

Net als Maarten iets wil gaan zeggen, en ik bijna in zijn armen vlieg, zet Bibi beneden een stofzuiger aan.

Stokstijf blijf ik staan.

Maarten verkilt. Zijn gezicht wordt ernstig, indringend kijkt hij me aan.

‘Luister, Mabel, ik vind het heel moeilijk... en ik weet niet goed hoe ik zal beginnen, maar... jij bent mijn beste vriendin en we delen al zo lang lief en leed met elkaar dat ik... bovendien heb jij Bibi en mij...’

Maarten slikt. Zoekend naar de juiste woorden maakt hij een

kambeweging door zijn volle haar. Kleine zweetdruppeltjes parelen op zijn voorhoofd. Door Maartens nabijheid en de drukkende warmte in de kamer begin ik nog meer te gloeien. Mijn hartslag hamert zwaar door mijn borstkas. Hoe graag ik mezelf ook in Maartens armen wil werpen, dit is niet het geschikte ogenblik. Ik ben rusteloos en plakkerig, en bovendien kan Bibi ieder moment boven komen.

‘Ik denk dat ik begrijp wat je wil zeggen,’ begin ik.

Weet ik dat? Is het waar wat ik denk te zien en voelt hij hetzelfde als ik: dat we veel te lang als vrienden om elkaar heen hebben gedraaid en dat het tijd wordt om elkaar de liefde te verklaren?

‘Maar misschien is het beter om daar later over door te praten?’ vervolgt ik. Mijn stem trilt.

Maartens gezicht klaart op, hij pakt spontaan mijn handen beet en kust teder mijn handpalmen. Zijn lippen voelen warm en zacht, ik wankel op mijn benen, ik sluit mijn ogen en sta in brand.

‘Ik wist het,’ zegt Maarten hees. Liefkozend haalt hij een weerbarstige haarkrul die voor mijn ogen is gevallen uit mijn gezicht en kust me op mijn voorhoofd.

‘Je bent het beste wat me ooit is overkomen, Mabel.’

#

De middag gaat langzaam over in de avond en nog steeds wordt alles in de atmosfeer bepaald door de sidderende hitte van de dag. Maarten en Bibi hebben de ronde tafel op de waranda gedekt en ik heb de traiteur laten weten dat hij onze maaltijd kan komen brengen. Het wordt iets zomers met vis en pasta.

Bibi heeft zich vanaf onze komst al tweemaal gedoucht en omgekleed. Ditmaal heeft ze haar mooiste halterjurkje met bijpassende oorbellen, ketting en armbanden aangetrokken. Ze draagt torenhoge hakken waar ze maar nauwelijks op kan lopen en haar dunne haar heeft ze strak naar achteren gekamd onder een diadeem.

Maarten heeft zich in een donkerblauwe bermuda gestoken met een roze polo waarvan het kraagje wit is. Zijn afgetrapte Nikes vallen daarbij uit de toon, ik vermoed dat zijn kleding een keus is van Bibi en besef nu waarom ze zoveel bagage meezeulen. Onwillekeurig moet ik in mezelf grinniken als ik naar mijn oude teenslippers kijk. Op zomerse dagen draag ik het liefste een afgeknipte spijkerbroek en een T-shirtje. Ik kan me niet herinneren dat ik me ooit fijn heb gevoeld in een jurk.

Ik loop met een koud biertje in mijn hand de waranda op en zie

Bibi en Maarten in twee withouten deckchairs onder de bomen in de tuin zitten.

Maarten heeft een fles champagne ontkurkt en Bibi staart op haar telefoon. Ze wuift zichzelf koelte toe met een waaijer. Als ze mij ziet, kijkt ze op en roept ze dat ik een glas moet meenemen voor de champagne.

‘O, en misschien wat olijven, Mabel? Ik had ze al klaargezet in een schaalje.’

Zonder op haar verzoek in te gaan – ik ben geen champagnetype en olijven lust ik niet – voeg ik me bij hen. We proosten op deze heerlijke zomeravond, op het weerzien en op de vriendschap. Als ik het bierflesje tegen mijn mond zet, zie ik vanonder mijn wimpers hoe Maartens blik langs mijn lichaam glijdt. Net als toen we vanmiddag in de slaapkamer waren voel ik opnieuw die heerlijke erotische spanning ontstaan. Ik vraag me af hoe lang we het nog volhouden om van elkaar af te blijven. Bij die gedachte dwaalt mijn blik automatisch naar Bibi. Prinsesje, noemde Maarten haar. Als ik zo naar haar kijk, naar dat breekbare poppetje in haar roze uitdossing, heeft hij volkomen gelijk.

‘Tijd voor herinneringen,’ zeg ik om de aandacht van Maarten vast te houden. Ik weet hoe leuk hij het vindt om over vroeger te praten. ‘Waar beginnen we, Maarten? Hockey of de paardensport?’

Maarten kijkt vragend naar Bibi. ‘Niet bepaald jouw onderwerpen, hè, Bib?’

‘Geen probleem, jongens, ik ken jullie verleden. Ga gerust je gang, dan app ik nog even verder met mijn dochter.’ Bibi giechelt. ‘Mabel, had ik al verteld dat er een bruiloft aan zit te komen? Nog even en we worden opa en oma,’ zegt ze, terwijl ze veelbetekenend naar Maarten kijkt.

Mijn maag draait om. Ik moet spontaan hoesten en neem meteen daarna een slok bier.

Maarten schenkt voor zichzelf nog een glas champagne in, ik voel het ongemak van hem afstralen als hij over onze oude hockeyvrienden praat en hoe het met ze is gesteld. Uit zijn woorden maak ik op dat er maar een paar van hen gescheiden zijn.

‘Sophie, doet het goed,’ zegt hij dan. Hij krijgt ineens een onverklaarbare dromerige blik in zijn ogen. Ik luister gelaten naar de verhalen over zijn ex en hun kinderen, hoe goed het met Enzo’s studie gaat en hoe lief Milan is voor Sophie.

Al snel word ik het zat, en juist als ik dat wil zeggen komt de traiteur aanrijden. Alle aandacht gaat daarna naar ons etentje. Goddank wordt er niet meer over Sophie gepraat en ook niet over hoe mooi het is om opa en oma te worden.

‘Wij hebben je altijd bewonderd om je daadkracht,’ zegt Bibi na een tijdje. Ze praat lijsig en kijkt lodderig uit haar ogen. ‘Ja, in bepaald opzicht heb je iets van een man in je,’ mijmert ze hardop. ‘Een bedrijf runnen in herenkleding, nooit getrouwd geweest, geen gezin, altijd stoer gekleed gaan... ik... zou bijna denken dat je...’

‘Bibi,’ onderbreekt Maarten haar. ‘Wat denk je ervan als wij eens gaan slapen? Ik heb heerlijk gegeten en morgenvroeg wil ik gaan kanoën. Kom, geen drank meer, je moet fit zijn voor jullie wandeling,’ zegt Maarten en trekt zijn vrouw uit haar stoel.

Niet veel later vertrek ik ook naar boven.

Als ik de slaapkamer van Bibi en Maarten passeer, hoor ik achter hun deur zacht gesnurk. Een stille woede zet zich in mij vast. Maarten slaapt.

#

De vallei ruikt naar vochtige aarde en donkere dennen. Op de plek waar nooit zon komt is de grond drassig. Bibi en ik zijn vroeg vertrokken. Het belooft opnieuw een tropische dag te worden.

Vanochtend bij het ontbijt werd er uit volle borst door Maarten en Bibi voor mij gezongen. Ik kreeg boeken cadeau die ik nooit zal lezen, een peperdure sjaal die ik nooit zal dragen en kaartjes voor een popconcert dat ik nooit zal bezoeken. Ik deed alsof ik heel blij was met de cadeaus.

Daarna gingen we op pad. Maarten wenste ons een fijne dag en ik kon het niet laten extra te genieten van het vluchtige afscheid dat hij nam van Bibi.

We zijn nu halverwege onze wandeling en tot mijn verbazing is Bibi heel fit. Het tempo waarin we lopen ligt hoog, en of het aan haar stoere wandeloutfit ligt, weet ik niet, maar ze gedraagt zich een stuk minder meisjesachtig dan wanneer we in het gezelschap zijn van Maarten.

‘Het komt door Sophie,’ zegt ze, alsof ze mijn gedachten kan raden. Ik frons.

‘Dat ik er alles aan doe om Maarten het gevoel te geven dat hij de juiste keus heeft gemaakt,’ vervolgt ze.

‘O? Ik kan je niet helemaal volgen,’ zeg ik.

‘Ik ben gaan poetsen, smetvrees; zo noemen ze dat toch? Het kan je niet ontgaan zijn.’

‘Ik geloof... ik weet niet...’

Bibi blaast puffend uit. Ze schudt haar hoofd. We stappen over een

paar boomstammen en ik wijs naar een smal pad dat omhoogloopt. We moeten vanaf hier achter elkaar gaan lopen.

‘Ga jij maar voorop,’ zegt Bibi.

Ik doe wat ze zegt en na een paar minuten vervolgt ze haar verhaal.

‘Het begon een paar maanden geleden. Maarten bracht Milan terug naar Sophie. Hij kwam die nacht pas heel laat thuis. Volgens Maarten was er iets met Milan gebeurd en hadden ze op de Eerste Hulp gezeten. Maar toen ik Milan een paar weken later sprak bleek hem niets te mankeren... Maarten loog.’

Ik hoor Bibi zwaar achter me ademen.

Mijn hart maakt een sprongetje. Maarten zoekt troost bij Sophie, hij wil van Bibi af. Hij is haar zat. Dat wilde hij natuurlijk tegen me zeggen. Dat hij spijt heeft van zijn huwelijk. Ik sta op het punt om te gaan gillen van blijdschap.

Hou je in, niet overmoedig worden.

Ik kijk vooruit naar het pad dat steeds steiler wordt en ons uit de vallei naar de hoogstegelegen heuvel leidt.

Praten en klauteren gaan niet samen. In stilte klimmen we verder. Bijna zijn we boven als we worden opgeschrikt door stemmen achter ons. Ik hou mijn pas in en wacht. Bibi komt buiten adem naast me staan.

Twee jonge, gespierde kerels naderen ons vanuit het dal. Ze praten druk en pas als ze ons langs het pad ontdekken, kijken ze verrast op. Ze groeten ons vriendelijk als wij ze laten passeren.

Bibi ademt puffend uit. Als ze weer genoeg adem heeft, gaat ze verder met haar verhaal.

‘Weet je Mabel, ik voel dat Maarten en ik uit elkaar groeien. Dat is vreselijk! Hoe ik ook mijn best doe om op Sophie te lijken, ik zal nooit aan haar schoonheid kunnen tippen. Na dat voorval met Milan vluchtte ik in het opknappen van ons huis. Ik wil zo graag perfect zijn, dat alles om mij heen dat ook moet zijn, begrijp je?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Kijk, Mabel, jij bent Maartens oudste en beste vriendin, jullie hebben samen op de basisschool gezeten, in bomen geklommen, paardgereden; jij kent hem al zolang. Hij is altijd vol lof over jou. Hij zegt weleens dat niemand zo sterk is als jij. Daarom vertrouw ik je dit toe. Ik weet me geen raad. Hoe kan ik mijn man vasthouden?’

Ik knik begripvol en doe of ik peins. Ik leg een arm om Bibi’s schouder en stel haar gerust.

‘Heus, Bib, Maarten is niet voor niets van Sophie gescheiden. Sophie is niet trouw. Ze heeft Maarten zo vaak belazerd; dan weer met een man, dan weer met een vrouw. Ze weet niet wat ze wil. Terwijl...’

Ik observeer Bibi en denk aan mijn eigen kansen bij Maarten. ‘Terwijl jij wel weet wat je wil, toch?’ zeg ik.

Bibi bijt op haar lip. Ik zie tranen bij haar opkomen, ze schokschoudert. Ik laat haar weer los.

‘Als jij nou maar gewoon jezelf blijft bij Maarten, komt alles goed,’ zeg ik streng. ‘Je moet psychologische hulp zoeken om van die smetvrees af te komen, maar verder...’ Ik laat even een stilte vallen. ‘Wil je dat ik hierover met Maarten praat?’ vraag ik. De betrokkenheid in mijn stem klinkt zo griezelig oprecht, dat ik er zelf van schrik.

Bibi knikt. Haar keel lijkt zich te hebben afgesloten. Ze veegt het traanvocht van haar wangen en kucht. Ik voel bijna medelijden voor haar. In de stilte die valt werp ik een blik op het pad. Als ik merk dat de mannen uit het oog zijn verdwenen, stel ik voor om verder te lopen.

Ditmaal gaat Bibi voorop.

De laatste meters worden het zwaarst. Zwoegend klimmen we door naar boven. Naar de toppen van de bomen, naar het bankje aan de rand van de afgrond. Daarboven waar ons een prachtig uitzicht wacht over de vallei en de rivier. Waar de zon schijnt en waar we met het dal als decor selfies kunnen maken. Daarboven, waar een ongeluk in een klein hoekje zit.

#

Puffend en steunend komen we aan op het plateau. Bibi neemt een voorwaartse vlucht naar het bankje alsof daar ieder moment iemand op kan gaan zitten.

Ze trekt de sweater die ze om haar taille had vastgebonden los en pakt een flesje water uit haar rugzak. Als ze haar dorst heeft geleest, begint ze als een kind op de kermis te joelen over het uitzicht.

Ik ga naast haar zitten. Ik leg mijn hoofd in mijn nek, schuif mijn zonnebril in mijn haar en sluit mijn ogen. Boven ons brandt de zon. Ik voel een zwoel windje met mijn krullen spelen en ruik de geur die om Bibi heen hangt; een zoetzure geur van parfum en transpiratie.

‘Weet je Mabel, jij was getuige op ons huwelijk. Jij was er zo zeker van dat Maarten en ik bij elkaar hoorden en dat het een happy end zou worden. Hoe kan het dan dat het na amper vijf jaar misgaat? Ben ik te saai voor een man als Maarten of heeft hij een midlifecrisis? Hij is tenslotte nog een veertiger, en ik ben ...’

Ik open mijn ogen. Het ontspannen gevoel dat ik zojuist nog had, ben ik abrupt kwijt. Bibi's gezeur over Maarten gaat me irriteren. Ik zet de zonnebril weer terug op mijn neus en werp een blik op de horizon waar de rivier samenvalt met de lucht en wat wolken. Ik kijk

naar de bootjes op het water die als scheepjes uit een speelgoedwinkel voorbijlijden, en ik besluit dat het tijd is.

‘Laten we een selfie maken voor Maarten,’ zeg ik. Ik open mijn rugzakje en haal mijn telefoon tevoorschijn.

Bibi doet hetzelfde.

Ze houdt meteen haar telefoon omhoog en terwijl ze tegen me aanleunt, vraagt ze of ik in de camera wil kijken. Ik doe precies wat ze zegt. Ook als ze vraagt of ik mijn zonnebril wil afzetten en we met samengeknepen ogen en op goed geluk foto’s maken. We kijken naar het resultaat en onwillekeurig lach ik mee met Bibi die zo enthousiast wordt, dat ze opspringt en naar de rand van het plateau loopt.

‘En nu hier,’ roept ze, terwijl ze met haar rug naar het dal gaat staan.

Het voelt alsof mijn hart wordt samengeknepen van angst en opwindning. Ik durf bijna niet te ademen. Vertwijfeld sta ik op.

Gaat het nu gebeuren?

Zwaaierend waarschuw ik Bibi om niet te dicht bij de rand te gaan staan. Lachend roept ze dat ze geen hoogtevrees heeft en of ik dat ben vergeten.

Ik loop voorzichtig naar haar toe. Bij iedere stap die ik zet, zie ik de dood dichterbij komen. Ik hoor de stilte van dit moment in mijn oren dreunen. Mijn ademhaling stokt, ik slik om niet te stikken.

Vanavond is Maarten weduwnaar, vanavond is Maarten mijn man.

Ik aarzel als Bibi gretig haar hand naar me uitsteekt.

‘Kom nou,’ zegt ze dwingend.

Ik wacht en weifel en luister naar die duistere stem binnenin mij die me hier gebracht heeft, de stem die zegt dat ik niet bang hoeft te zijn. Dat het op een ongeluk zal lijken. Dat ik nu moet doorzetten.

Achter Bibi is de diepte, het ravijn, de afgrond.

Voetje voor voetje schuifel ik naar haar toe. Ze pakt mijn hand.

Kleine smalle vingers omklemmen de mijne. In haar andere hand heeft ze de telefoon. Klaar voor de foto, klaar voor...

Ineens voel ik iets onder mijn hak bewegen.

Stenen brokkelen af.

Mijn voet gaat mee.

Ik raak uit balans.

Bibi laat van schrik mijn hand los.

Ik wil naar voren stappen, maar de grond zakt onder me vandaan. Ik schuur met mijn gezicht en borst langs de rotsen en kom een halve meter lager tot stilstand. Ik hang aan een paar takken. Mijn tenen rusten op een richel. Mijn zonnebril staat scheef op mijn neus, ik zie nog maar voor de helft scherp.

Als ik mijn hoofd iets hef, hoor ik Bibi hysterisch gillen. Ik kijk omlaag en zie een duizelingwekkende diepte onder mijn voeten. Ik zie de plek waar bootjes varen. Waar het zomert en iedereen geniet van het leven.

Waar ik te pletter zal slaan als Bibi me niet helpt.

#

Bibi's gekrijs stopt even abrupt als dat het begon. Ze is kordater dan ik had verwacht. Ze heeft een zware tak naar de rand toe gesleept en laat die langzaam zakken tot aan een richel vlak boven mijn hoofd. Aan de tak zitten stevige zijtakken, ze roept dat ik me daaraan kan vastklampen. Ze roept ook dat ze het alarmnummer gaat bellen en dat ik moet volhouden.

De zon brandt op mijn rug. Het koude zweet gutst langs mijn blote armen. Mijn handen zijn glad, de takken waaraan ik hang, vlijmscherp. Ze snijden dwars door mijn vlees.

De seconden lijken uren. Mijn voeten tintelen van de verkrampte houding waarin ik sta; in mijn hoofd tikt een tijdbom.

Bibi heeft inmiddels haar sweater als een lus om de tak vastgebonden. Ze zegt dat ik me daaraan kan optrekken. Ik probeer op de tak en de lus te focussen. Voor mijn gevoel zijn ze heel dichtbij, maar doordat ik maar één brillenglas heb, krijg ik een vertekend beeld.

Ik kijk langs de gladde rotswand, zoekend naar inhammen waar ik mijn voeten kan zetten. De dichtstbijzijnde plek ligt links, krap een armlengte van me vandaan. Ik heb geluk, daaronder zit op dezelfde hoogte als waar mijn voeten nu staan, een iets bredere richel.

Ik roep naar Bibi waar ik naar toe wil. Ik zie haar over de rand kijken. Ze heeft meteen door wat ik wil doen. Ze steekt haar duim op. 'Haal je dat?' vraagt ze.

Ik roep een gesmoord 'ja'.

Ik heb geen idee of ik het haal, maar heb ik een keus? Als ik de poging niet waag stort ik sowieso binnen een paar minuten in die afgrond.

'Vlug, die tak!' schreeuw ik als ik vanuit mijn ooghoek niets meer zie gebeuren.

Bibi is terug. Uit alle macht trekt ze de tak, die in mijn optiek meer op een kleine boomstam lijkt, weer naar zich toe en rolt hem naar de plek waar ik naar toe wil.

Ik zie de sweater bungelen. Ik sluit mijn ogen, doe een schietgebedje en tel tot drie. Dan zet ik me af.

Mijn linkervoet belandt op de wat bredere richel. Meteen heb ik meer steun. Ik grijp naar de tak. Beet!

In spreidstand kleeft mijn lichaam zich vast aan de rotswand. Ik hoor mijn hartslag, maar voel niets meer. Geen pijn, geen hitte, niets; ik zit gevangen in een verlamdende angst.

‘Doorgaan,’ gilt Bibi boven mijn hoofd. ‘Niet stoppen, Mabel, je moet nu doorgaan!’

Weer tel ik tot drie.

Zonder te kijken trek ik aan de tak. Tegelijkertijd hoor ik Bibi weer schreeuwen. De tak beweegt mijn kant op, in een reflex hou ik hem nog strakker vast. Zo strak dat ik mijn arm verdraai. Een hevige pijnscheut trekt door mijn schouder. Bijna laat ik los.

Dan ineens vang ik andere stemmen op.

Onder mijn angst ligt hoop. De angst is sterker. Nog harder knijp ik in de tak, ik verlies grip. De tak helt verder over de rand. Te ver, te zwaar, angst...

Nee!

De tak schiet weg, ik grijp in steen. Mijn nagels breken, klauwend zoek ik naar houvast.

Weer die stemmen.

Een gil, een hoge gil.

Dan een luchtstroom, ik voel iets rakelings langs me heen vliegen. Een vogel? Een touw?

Mannenstemmen.

Ik zie een arm, een hand, en nog een, ze bewegen vlak boven mijn hoofd. Iemand trekt aan mijn schouders, grijpt onder mijn oksels. Ik gil het uit van pijn.

‘Loslaten, geef je over!’ roept een stem. ‘We hebben je vast!’

Ik tril en huil en voel mijn lichaam loskomen van de wand. Weer schaaf ik mijn wang langs stenen. Ik voel handen die aan me sjoeren en een zanderige grond onder mijn benen schuren. Ik hoor iemand zeggen dat ik er ben; dat ik ben gered.

Zo voelt het niet.

Het voelt alsof ik in brand sta. Mijn hele lichaam brandt van pijn, zo veel pijn dat ik stop met ademen en alles zwart wordt voor mijn ogen.

#

Ik lig in de schaduw onder een boom. Een man zit gehurkt naast me, ik herken hem als een van de wandelaars die ons inhaalden. Hij geeft me een flesje water en zegt dat ik wat moet drinken. Hij zegt dat ik was flauwgevallen.

Ik knik. Moeizaam probeer ik me op te richten, meteen schreeuw ik het uit van pijn.

‘Je kunt beter blijven liggen,’ zegt de man. Hij zet het flesje water aan mijn lippen. Slikken gaat moeilijk. Ik proef bloed.

‘Hoe?’ Mijn stem is hees. ‘Waar is...?’ Ik knijp mijn ogen dicht.

De man legt iets onder mijn hoofd dat zacht is. ‘Er is hulp onderweg,’ zegt hij.

‘Bibi...’ mompel ik.

Ik hoor de man opstaan en weglopen. Ik open mijn ogen. Als ik mijn hoofd wil optillen lukt dat niet. Mijn oren sluiten zich af, langzaam zak ik weg en voel ik alleen nog een kloppende pijn.

Weer hoor ik een man praten.

‘Ze ligt hier,’ zegt hij.

Ik open mijn ogen. Het is dezelfde man, de wandelaar, hij is terug. Een vrouw in een politie-uniform staat naast hem. Achter haar staat iemand van een ambulance. Ik hoor een hoog en roterend motorgeronk. Ik open mijn mond waar alleen een zacht gesteun uitkomt. Iemand vraagt waar ik pijn heb.

‘Arm, voet ...’ verder kom ik niet. Iemand prikt in mijn vinger.

Handen pakken me op en leggen me op een brancard. Verdoofd laat ik me meevoeren. Het geronk in de lucht wordt scherper, ik voel een felle wind over me heen slaan en val in slaap.

Als ik wakker word, besef ik dat ik in een ziekenhuis lig en dat er veel meer tijd moet zijn verstreken dan mijn gevoel me zegt. Om mijn bed staat een scherm. Daarachter klinken zachte stemmen, ik hoor een telefoon rinkelen en het geluid van monotone piepjes.

‘Aha, u bent wakker,’ zegt een vrouwenstem. Het is een verpleegkundige. Ze heeft een vriendelijk gezicht en een mooi Vlaams timbre in haar stem. Ze trekt mijn hand naar zich toe en drukt haar duim op mijn pols.

‘Hoe voelt u zich?’ vraagt ze, als ze mijn hand heeft losgelaten.

Ik trek vertwijfeld mijn schouders op, ik voel me als iemand van wie de ledematen zijn opgerekt nadat hij op een pijnbank heeft gelegen.

‘U heeft een aantal fikse schaafwonden en kneuzingen, uw arm was uit de kom en uw enkelbanden zijn gescheurd. We hebben u morfine gegeven. In uw rugzak vonden we een telefoon en een portemonnee met daarin uw rijbewijs. Bent u...’ de vrouw checkt mijn persoonsgegevens.

Ik knik vermoeid.

‘Is er iemand die wij kunnen bellen?’ vraagt ze. ‘Iemand die u hier kan komen ophalen?’

Ik denk meteen aan Maarten. Waar zou hij zijn? Hij zou gaan kanoën.

‘Bibi,’ zeg ik. ‘Ik was met Bibi, waar is ze?’

De vrouw kucht kort. Ze legt mijn rugzakje naast me op het bed, haar gezicht verstrakt.

‘Ik roep er even iemand bij,’ vervolgt ze.

Ze draait zich om en loopt weg. Ik hoor haar achter het scherm met iemand overleggen. Ik sluit mijn ogen en val weer in slaap.

Als ik opnieuw wakker word staat er iemand van de politie bij mijn bed. Ik schrik. De man vraagt of ik in staat ben om hem te verstaan. Ik knik. Automatisch denk ik aan Maarten. Hij zal ons gebeld hebben, gemist hebben, Bibi moet hem toch...

Ik voel het bloed uit mijn gezicht wegtrekken als de politieman begint te praten. Zijn woorden vang ik maar half op.

‘... degenen die u gered hebben konden helaas niets voor haar doen. Ze werd gelanceerd toen ze u probeerde te helpen. We zijn nog op zoek naar haar lichaam. Het is daar rotsachtig en bij het lagere gedeelte is veel begroeiing...’

Ik adem snel.

‘U moet haar man bellen,’ zeg ik hijgerig.

De politieman komt in beweging.

‘We konden geen telefoon van uw vriendin vinden,’ zegt hij.

Ik wijs op mijn rugzak. Als de politieman mijn telefoon eruit gehaald heeft, toets ik het nummer van Maarten in. Terwijl ik wacht tot hij opneemt, herhaal ik de woorden die ik de afgelopen dagen keer op keer in mijn hoofd heb gerepeteerd:

‘Maarten, ik moet je wat vertellen; er is iets ergs gebeurd met Bibi.’

#

De zon prikt op de geschaafde huid van mijn wangen en neus. Ik draag het zonnehoedje van Bibi. Maarten stond erop dat ik dat zou opzetten. Ik zit naast hem, op Bibi’s stoel, precies zoals ik me dat had voorgesteld als we zouden terugrijden nadat ik Bibi van die rots had geduwd.

Gisteravond laat kwam de politie vertellen dat ze het lichaam van Bibi hadden gevonden. Maarten was meteen gaan kijken. We hadden toen al uren in stilte op het verlossende telefoontje zitten wachten. Ik versuft van pijn, Maarten verdoofd van ongelof.

De verwijdering tussen ons had niet groter kunnen zijn.

Pas halverwege de nacht kwam Maarten thuis. Ik hoorde hem de bagage naar beneden brengen en de spullen in de auto leggen. Pas tegen de ochtend klopte hij op mijn deur om me te wekken.

We hebben tot nu toe alleen het hoogstnoodzakelijk met elkaar uitgewisseld. Praten over het voorval lukt niet. Maarten heeft gezegd dat hij blij is dat ik het overleefd heb, maar terwijl hij dat zei, hoorde ik zoveel kwaadheid in zijn stem, dat ik hem niet geloof.

Het is mijn schuld dat Bibi dood is.

Hoe anders zou het geweest zijn als zij was gevallen en ik haar had geprobeerd te redden? Dat wat bij mijn plan hoorde. Ik kijk opzij naar Maarten en voel me verscheurd, wat moet ik zeggen? Dat het me spijt dat ik nog leef?

Net voorbij de grens met Nederland mindert Maarten vaart en rijdt hij de auto naar de kant van de weg. Hij zet de motor uit, haalt de zonnebril van zijn neus en wacht even. Zijn ademhaling klinkt rasperig. Hij moet doodmoe zijn.

‘Had ik je al verteld dat ik haar wilde verlaten?’ vraagt hij zonder me aan te kijken. Zijn stem klinkt hol.

Ik voel mijn hartslag versnellen. Is dit dan het moment waarnaar ik al die tijd hunkerde? Maarten te horen zeggen dat hij mij verkoos boven Bibi ... doet hij dat?

Ik kijk naar zijn mond waarnaast een spiertje klopt, zijn onderlip trilt.

‘Ik was nog niet zeker of... verdomme ...’ zijn gezicht vertrekt in woede. ‘Het kwam door Sophie. Het gebeurde toen ik Milan had teruggebracht naar Sophie. Ze had gekookt, we aten samen – weer een beetje zoals vroeger; als een gezinnetje. Het werd laat, het was vertrouwd en voor ik het wist lagen we in bed en deed ik het met mijn ex.’

Maarten draait abrupt zijn hoofd om. Ik voel de spanning van hem afstralen als hij me aankijkt.

‘Kun jij je dat voorstellen, Mabel? Hoe zoiets gaat?’

Ik wil ‘ja’ zeggen, maar dan zou ik liegen. Ik heb geen ex, ik heb zelfs nooit langer dan een jaar een vriendje gehad; ik leefde voor mijn werk.

‘Ik vraag me nog steeds af of Bibi het wist,’ zegt Maarten vertwijfeld. ‘Ik denk dat ze het aangevoeld heeft, maar dat ze er niet over wilde praten...’

‘Bibi wist het,’ zeg ik gesmoord.

Maarten knijpt zijn ogen samen, niet-begrijpend kijkt hij me aan.

‘Ze vertelde het op onze wandeling,’ zeg ik. Mijn stem klinkt nu helder. ‘Bibi zei me dat ze van de weeromstuit was gaan poetsen, dat ze jou niet kwijt wou, dat ze van je hield...’ Ik slik. In mijn hoofd herhaal ik bijna bezwerend de woorden van Bibi in de hoop dat ze iets teweegbrengen bij Maarten. Dat hij me dankbaar zal zijn, dat hij

me dan weer als die goeie vriendin zal zien; dat hij inziet dat hij niet zonder me kan.

Ik zie de doffe blik in zijn ogen oplichten, en als hij mijn hand beetpakt om daar een kneepje in te geven, ga ik ervan uit dat ik gelijk krijg. Onwillekeurig buig ik me wat verder naar hem toe. Zijn gezicht is nu vlak bij de mijne. Ik ruik zijn adem, ik voel de warmte van zijn lichaam op me afstralen. Trillend sluit ik mijn ogen om zijn lippen op mijn mond te proeven.

Er klinkt een snik.

Verschrikt open ik mijn ogen.

Maarten huilt.

Ongemakkelijk leg ik mijn hand op zijn schouder en prent mezelf in dat ik geduld moet hebben. Straks komt alles vanzelf goed, straks gaan we elkaar de troost bieden die wij nodig hebben.

Ik hoor het mezelf in gedachte zeggen, waarom voelt dat dan niet zo?

#

Een paar dagen later heeft de zon plaats gemaakt voor onafgebroken plensbuien.

Verscholen onder paraplu's begeeft de begrafenisstoet zich naar het graf van Bibi. Ik kijk naar Maarten die achter de kist loopt, hij wordt omringd door zijn twee zonen en de kinderen van Bibi. Vlak achter hen loopt Sophie. Strak zwart jurkje, transparante nylons en hoge zwarte pumps. Haar blonde haar is opgestoken in een knot, haar bleke teint lijkt extra transparant bij de zwaar opgemaakte ogen.

Geen spat veranderd, geen dag ouder geworden. Integendeel, ze straalt zo'n zelfverzekerde kracht uit dat je haar charisma op een kilometer afstand kan ruiken.

Bij haar voel ik me een uitgezakte hobbezak van vijftigplus op krukken. En terwijl dat besef mijn brein binnen sijpelt, moet ik onwillekeurig aan Bibi denken die dat ook moet hebben gevoeld en begrijp ik haar zorgen.

In stilte lopen we naar het graf. Eromheen vormt zich een dak van paraplu's. Als de priester een schepje aarde op de kist werpt en zijn zegen uitspreekt, stroomt de regen onverminderd door.

Langzaam lost de stoet op en begeven we ons naar de aula. Ik loop moeizaam steunend op mijn ene kruk en al snel raak ik Maarten en Sophie in de drukte kwijt.

'Hoi, Mabel, ken je me nog?' Iemand komt naast me lopen. Ik

kijk opzij in het gezicht van een kalende man. Hij is gezet en heeft vriendelijk ogen.

‘Gertjan?’

Hij knikt.

‘Weet je nog dat ik jou ooit met schaatsen een duw had gegeven?’

Ik knik en herinner me weer het brute geweld dat gepaard ging met een valpartij op het ijs en kapotte knieën.

Gertjan zegt dat hij daar nog steeds spijt van heeft. Zonder dat ik zijn woorden tot me laat doordringen, lopen we verder. Mijn ogen zoeken Maarten.

‘Ik vond je leuk, anders dan de andere meisjes,’ gaat Gertjan verder. ‘Jij was stoer, een van de jongens, haha, niet zoals zij daar.’

‘Hm?’

Gertjan wijst besmuikt op Sophie. Ik volg zijn blik.

‘Maar nogmaals, sorry, mijn gedrag was niet bepaald hoffelijk. Eerder onhandig,’ vervolgt hij.

Ik lach een beetje.

‘Ach,’ zeg ik. ‘Soms doe je dingen waar je later spijt van krijgt.’

Gertjan praat over excuses en vraagt wat ik wil drinken. Ik hoor hem zeggen dat hij koffie gaat halen. Mijn gedachte dwalen weer af naar Maarten en als ik in zijn richting kijk, wordt mijn aandacht door Sophie getrokken. Ze heeft haar linkerarm door die van Maarten geslagen en staat dicht tegen hem aan. Ze neemt de condoleances in ontvangst alsof Maarten nog steeds haar man is.

Als ze mijn blik vangt, verschijnt er een lichte grijns op haar gezicht.

Een schok gaat door me heen. Ineens dringt het tot me door dat ik stekeblind ben geweest. Mijn gedachten glijden naar een van die wonderlijke spreuken die ik las op de tegeltjes in dat vakantiehuis.

‘Als twee honden vechten om een been, loopt de derde er ...’

Nooit!

Ik herpak mezelf en recht mijn rug. Een nieuwe stoot energie slaat als een vloedgolf over me heen als ik op Sophie afstap.

‘Mabel, lang niet gezien,’ roept ze verrast. Ze schudt haar hoofd.

‘Wat een drama. Terwijl Bibi jou probeerde te redden valt ze zelf...’

Ik hoor een stil verwijt. Tegelijkertijd zie ik hoe ze Maarten nog iets steviger beetpakt.

Ik trek een schuldbewust gezicht.

‘Het is vreselijk,’ zeg ik. ‘Maar ik ben blij dat het Maarten en jou weer dichter bij elkaar heeft gebracht.’ Ik klink overtuigend.

Het ontgaat me niet dat Maarten mijn woorden opvangt. Hij werpt me een onzeker knikje toe.

‘Klopt,’ zegt Sophie. Ze gelooft me. ‘Ik mag dan in het verleden stoute dingen hebben gedaan; Maarten zal altijd mijn grote liefde en man blijven.’

Ik huiver en voel een kilte door me heen trekken. Ik forceer een aller beminlijkste lach.

‘Dat is mooi, Sophie. Dat is heel mooi, ik vermoedde al zoiets,’ zeg ik met een lach in mijn stem. ‘En daarom wil ik jullie iets voorstellen. Als dit allemaal achter rug is en jullie weer zijn bijgekomen van de schrik, wil ik jullie ter nagedachtenis van Bibi, en natuurlijk op mijn kosten, een uitje aanbieden. Het mag alles zijn. Een spa, iets aan zee, misschien een korte skivakantie? Jij hebt toch geen hoogtevrees Sophie?’

Sophie schudt lachend haar hoofd.

‘O, nee, daarvoor moet je bij Maarten zijn. En ja, het lijkt mij heel leuk, Mabel. Je bent een fijne vriendin voor Maarten. Ik denk dat zo’n uitstapje hem heel goed zal doen. Zullen we deze week even bellen?’

‘Graag,’ antwoord ik.

En terwijl ik me omdraai, zie ik Gertjan op ons afkomen. Peinzend neem ik hem wat beter in me op. Dat duivelse stemmetje is terug in mijn hoofd en fluistert me iets in over een skiongeluk.

Als ik hem nou ook eens meevraag dan...

Had ik niet een tegoed bij hem uitstaan?